

Han tænkte igen paa Jakobes Brev, — han vidste nu, hvad han vilde svare hende. Denne højtidsfuldt stille Formiddag, disse festklædte Bønder i deres fint pudsede Vogne, de Tusinder og atter Tusinder af Hjem Verden over, hvorfra Mennesker i denne Time med Fortrøstning søgte Kirkerne for at hente nyt Mod og ny Styrke i Tilværelseskampen, — det var jo Livets egen overbevisende Protest mod hendes Ord. Lad saa være, vilde han skrive, at Kirken havde frygtelige Synder paa sin Samvittighed, — og det mente han ogsaa selv — saa blev de dog vist rundeligt opvejede af det gode, den havde bragt Menneskene. I hvert Fald — som Pastor Blomberg rigtigt havde sagt det forleden i sin Tale i Skoven — Nordboerne, i det hele Germanerne, havde en særlig Grund til i det mindste at vise Kristendommen Ærbødighed, da det dog var den, der havde udfriet dem fra Barbariet. Den havde formet Stammens Aand saa at sige fra Barnsben; den var dens aandelige Moder-mælk, som aldrig vilde kunne rinde den helt af Blodet.

Men hvad Behov havde man iøvrigt for historisk Bevis? Det var jo netop, hvad der var gaaet op for ham hin Nat paa Dampskibet over Kattegat, at der med Kristendommen maatte være aabnet Mennesket en ny Kraftkilde, siden den havde kunnet indgive hans gamle, værkbrudne Moder en saa mægtig Offervilje. Følte han ikke ogsaa for sit eget personlige Vedkommende stærkere og stærkere Umuligheden af i Længden at holde Livsmodet og Livskræfterne oppe uden Bistand fra det Hinsidige? Og bragte ikke snart hver Dag nye Vidnesbyrd rundt om fra Tidens mange Ensomme om den samme Trang til en Gud, en himmelsk Trøster?

Blandt de Bøger og Ugeskrifter, hvormed Hofjægermesterinden stadig havde forsynet ham, var ogsaa Poul Bergers „En Jakobskamp“, som han havde hørt saa meget om i København, men først nu havde faaet læst. Det store Bekendelsesskrift, der var skrevet i en kunstnerisk eftergjort, gammeltestamentlig Stil, havde grebet ham stærkt. I et af de Kapitler, hvori Forfatteren direkte tog Sigte paa den aandelige Bevægelse, som særlig ved Nathan var bleven indført fra det Fremmede, sammenlignede han den med en Foraarsregn, der fik ogsaa det ufrugtbare Korn til at skyde tilvejs og gav den sandede Mark et bedragerisk Udseende af Frodighed.

„Men naar Sommertørken kommer, og Høsten er nær —